

РЕШЕНИЕ

№ 176

гр. Пловдив, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
 Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
в присъствието на прокурора Д.Калчева
като разгледа докладваното от Велина Ем. Антонова Наказателно дело за възобновяване № 20225000600324 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXXIII от НПК.

Образувано е във връзка с постъпило искане от осъдения, депозирано на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, за възобновяване на делото, като в искането са били релевирани доводи за допуснати съществени нарушения по смисъла на чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК. Изложени са били аргументи в подкрепа на претендираните нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, а именно за нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Заявено и оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание. Иска се възобновяване на делото, приключило с влязъл в законна сила съдебен акт, отмяна на постановеното решение, с което е била потвърдена осъдителната присъда и оправдаване на подсъдимия по обвинението.

В съдебно заседание пред настоящия съд се поддържат наведените доводи от страна на адв. В. Я. – защитник на подсъдимия.

Осъденият, в хода на съдебните прения, изцяло поддържа доводите на своя защитник.

Прокурорът от Апелативна прокуратура – Пловдив застъпва становище за неоснователност на искането, като намира че релевираните доводи не намират опора в данните по делото и разпоредбите на материалния и процесуалния закон.

В последната си дума осъденият моли да се уважи искането му за възобновяване.

Настоящият съд намира, че искането на Ф. С. М. за възобновяване на ВНОХД № 3/2022 г. и НОХД № 233/2021 г. е внесено на 20.07.2021 г., поради което е процесуално допустимо, тъй като е подадено от надлежно легитимирана страна по смисъла на чл. 420, ал. 2 от НПК срещу съдебен акт, подлежащ на възобновяване, съгласно визираните в разпоредбата на чл. 419, ал. 1 от НПК в шестмесечния срок по чл. 421, ал. 3 от НПК, за искания на осъденото лице.

Разгледано по същество, обаче, е неоснователно.

С присъда № 260059 от 25.11.2021 г. по НОХД № 233 от 2021 г. по описа на Районен съд – Хасково Ф. С. М. е бил признат за виновен за престъпление по чл. 316, вр. чл. 308, ал. 2 вр. ал. 1 от НК за това, че на 21.08.2017 г. в гр. К., в съучастие с Д.Б.Д. /осъден по НОХД № 1310/2019г. по описа на Районен съд – Кърджали с протоколно определение за одобряване на споразумение от 12.12.2019 г., влязло в сила на 12.12.2019 г./ от с. Б., общ. К., като подбудител /умишлено е склонил Д.Д. да извърши престъпление/ и помагач /умишлено е улеснил извършването на престъпление чрез съвети, разясняване как да се възползва от неистинския официален документ - лична карта/ пред С.И.И. - старши инспектор в Областен отдел „А.“ гр. К., съзнателно се ползвал от неистински официален документ - български документ за самоличност - лична карта с № ***** на името на Е.Е.Р., когато от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност.

За така извършеното престъпление по чл. 316, във вр. с чл. 308, ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 3 и ал. 4 вр. от НК на М. е било наложено наказание при условията на чл. 54 от НК - „лишаване от свобода” за срок от 1 година. На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението му е било отложено с изпитателен срок от три години, след влизане на присъдата в законна сила.

Първият съд е възложил за заплащане на М. и направените по делото разноси.

Присъдата е била обжалвана от М. от неговия защитник пред ОС – Кърджали, който с решение № 18 от 17.03.2022 г. по ВНОХД № 20225100600003 по описа на съда за 2022 г. я е потвърдил, като решението на въззивния съд като неподлежащо на редовен институционален контрол е влязло в законна сила на 17.03.2022 г.

На първо място, във връзка с наведеното с искането оплакване за необоснованост на съдебния акт, следва да се каже, че то не би могло да бъде предмет на настоящата проверка по реда на възобновяване на наказателни дела, тъй като необосноваността не е включена в касационните основания по ал. 1 на чл. 348 от НПК, към които препращат разпоредбите на чл. 426 от НПК.

Оплакванията следва да бъдат обсъдени на плоскостта на съществено нарушение на процесуалните правила при проверка и обсъждане на събраните доказателства, но те не намират подкрепа в данните по делото. Това е така, тъй като съдилищата по същество са изпълнили задълженията си по чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК. Взели са решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, ръководейки се от закона. Въззивната инстанция е възприела изцяло фактическата обстановка, установена от първия съд, както и извършения от нея анализ на доказателствената маса, като е извършила и собствена преценка на доказателствените материали. Инстанциите са мотивирали актовете си съобразно изискванията на чл. 305 от НПК и на чл. 339 от НПК, като са обсъдили подробно инкриминираното деяние, включително и от субективна страна. Даден е бил отговор на изтъкнатите от молителя доводи и възражения, включително и на претенциите, че присъдата на първата инстанция почива само на показанията на свид. Д., които според защитата, не били преценени съобразно останалите материали по делото, а също така и обстоятелството, че защитата не съзирала мотив за поведението на последния /л. 23-24 от решението на въззивния съд/. Ползвали са и експертното знание на вещото лице, което установило, че сканираното копие на ползвания документ за самоличност за явяване на теоретичен изпит за правоспособност е неистински документ. Инстанциите не са подминали и обясненията на осъдения, съдържащи негови твърдения, като преценявайки цялата доказателствена съвкупност, са приели че се касае за проявление на

тяхната двойствена природа с изцяло защитен характер. Не са налице нарушения във формалната логика на тези съдилища, като изводите им са били базирани на надлежно проверени доказателствени източници. Използването в случая на видеозаписите от различни охранителни камери е напълно допустимо, тъй като всички приобщени записи представляват случайно създадени веществени доказателства. Създаването им е произтичало от съответна нормативна уредба, свързана с опазване на обществения ред и правилата за реда в определени държавни институции. В този смисъл тяхното създаване не е било пряко свързано с конкретното наказателно производство, но те правилно са били ползвани от инстанциите като веществени доказателства по смисъла на чл. 109 НПК, защото представляват предмети, върху които има следи от престъплението. При ползването им за нуждите на доказването не са възникнали съмнения за тяхната достоверност, като са били проверени чрез различни процесуални способности, включително и чрез назначената видео-техническа експертиза. Тъй като по естеството си коментирания записи не са резултат от прилагане на СРС, те не се подчиняват на визираната от защитата уредба, която касае веществените доказателствени средства по смисъла на чл. 125, ал. 1 НПК. Става въпрос за случайно създадени снимки и видеозаписи, които са съдържали информация за обстоятелства, включени в предмета на доказване по чл. 102 НПК. Приобщаването им към доказателствената съвкупност законосъобразно е станало чрез изискване на материалните носители от съответната институция, поради което и нарушение в претендирания от защитата смисъл на чл. 131 от НПК не се съзира. Още повече, че в посочения от инстанциите смисъл, в случая е бил извършен оглед на веществени доказателства, като е била назначена и видеотехническа експертиза, която е изяснила въпроса дали заснетото лице, явило се на изпита, е идентично със свидетеля Д..

Посоченото основание за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 във вр. с чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК - с оплакване за нарушение на материалния закон, също не се подкрепя от данните по делото и се явява неоснователно. В същността си направеното оплакване оспорва обосноваността на съдебните актове във връзка с приетата фактическа обстановка. Сочи се на вече обсъденото неправилно кредитиране единствено и само на показанията на свидетеля на държавното обвинение – Д.Б.Д., игнориране и превратно

тълкуване на друга част от събрания доказателствен материал и от там незаконосъобразен извод за виновността на подсъдимия М..

Въззивният съд, като е потвърдил осъдителната присъда на първия съд, не е допуснал нарушение на закона. В мотивите на решението му са изложени убедителни съображения в подкрепа на изводите по приетите за установени фактически положения, свързани с доказаността на обвинението по несъмнен начин. Внимателно са били преценени данните от гласните и писмени доказателствени средства, по отношение на които в изпълнение на задълженията по чл. 305, ал. 3 и чл. 339, ал. 2 НПК, втората инстанция е дала мотивиран отговор кои кредитира и кои не и по какви причини. Във връзка с това законосъобразно е приела, че авторството на подсъдимия в извършване на инкриминираното деяние е установено по несъмнен начин в съответствие с изискванията на чл. 303, ал. 2 НПК. Вътрешното убеждение на инстанцията е изградено на основата на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Приетите данни от показанията на свидетелите С.Г.С., С.И.И., Д. Б. Д., А.Р.М., М.А.Х., Е.Е.Р. и Е.Р.Ш., данните от експертните заключения и приложените писмени доказателства, правилно оценени и от тази съдебна инстанция, законосъобразно са я мотивирали да приеме, че подс. М. е осъществил състава на вмененото му престъпление. Тяхната достоверност е била преценявана поотделно и в съвкупност по между им, на базата на взаимната им обвързаност. Изводите за виновността му не противоречат на правилата на формалната логика, като не се разминават с данните от кредитираните доказателствени средства. Следователно всички събрани доказателства са били подложени на внимателна проверка в съответствие с изискванията на чл. 107, ал. 5 от НПК и по реда на чл. 313 НПК в пределите, визирани в разпоредбата на чл. 314 НПК, като изводите относно фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване, са били изложени в решението на окръжния съд в съответствие с изискването на чл. 339, ал. 2 НПК. Вътрешното убеждение на съдебния състав при вземане на решението не може да бъде предмет на контрол по реда на възобновяването след като правилата за събиране и проверка на доказателствата са били спазени.

Във връзка с горното и материалният закон е бил приложен правилно след като инстанциите са установили представянето на документ за самоличност, който се явява неистински официален документ по смисъла на

чл. 93, т. 5 и т. 6 от НК, съставен от неустановено лице на неустановена дата и място, което само е „имитирало“ официален документ – лична карта, ползвано съзнателно пред служителя на автомобилната администрация за явяване на изпит от свид. Д., който е бил склонен умишлено от подс. М. да извърши престъплението и е бил умишлено улеснен от последния чрез съвети и разяснения. Обстоятелството, че по делото не е бил приложен оригинал, а копие на инкриминирания документ, не води до несъставомерност на престъплението. Тъй като не е било установено същият да е бил изготвен от подсъдимия или от свид. Д., наказателната отговорност на подс. М. правилно е била ангажирана по чл. 316 от НК.

Наложеното на осъдения М. наказание не разкрива характеристиките на явна несправедливост по смисъла на чл. 348, ал. 5 от НПК. Не намира опора в данните по делото заявената в искането за възобновяване явна несправедливост на наложеното наказание. Наложеното наказание съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по чл. 36 от НК, за което инстанциите по съществото на делото са изложили подробни и убедителни съображения /л. 76 – 77 от мотивите към присъдата и л. 24-24 гръб от решението на окръжния съд/, които настоящият състав не намира причина да не бъдат споделени.

Във връзка с всичко гореизложено процесуалната дейност на съдилищата не е била опорочена и не са налице претендираните съществени процесуални нарушения, които да обуславят възобновяване на делото в хипотезите на чл. 425, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК, поради което Апелативен съд – Пловдив

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Ф. С. М. за възобновяване на ВНОХД № 3/2022 г. на Окръжен съд – Кърджали, по което е потвърдена присъдата по НОХД № 233/2021 г. на Районен съд – Кърджали.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____